

Категорія справи № 924/159/14: не визначено.

Надіслано судом: 01.04.2015. Зареєстровано: 02.04.2015. Оприлюднено: 06.04.2015.

Дата набрання законної сили: 30.03.2015

Номер судового провадження: не визначено

РІВНЕНСЬКИЙ АПЕЛЯЦІЙНИЙ ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД

33001 , м. Рівне, вул. Яворницького, 59

ПОСТАНОВА

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

30 березня 2015 року

Справа № 924/159/14

Рівненський апеляційний господарський суд у складі колегії суддів:

головуючий суддя Васишин А.Р., суддя Демянчук Ю.Г. , суддя Філіпова Т.Л.

при секретарі Максютинська Д.В

за участю представників сторін:

від кредитора (ОСОБА_1): ОСОБА_2;

від боржника: Смороднікова О.П.;

від арбітражного керуючого: Сибаль А.М.;

від Заявника (Товариство з обмеженою відповідальністю "Мрія Центр"): Дубно І.Ю.

розглянувши у відкритому судовому засіданні апеляційну скаргу боржника

Товариства з обмеженою відповідальністю "Октянт-центр" на ухвалу господарського суду Хмельницької області від 3 лютого 2015 року в справі № 924/159/14 (суддя Яроцький А.М.)

за заявою ОСОБА_1

до відповідача Товариства з обмеженою відповідальністю "Октянт-центр"

про порушення провадження у справі про банкрутство

(за заявою Товариства з обмеженою відповідальністю "Мрія Центр")

ВСТАНОВИВ:

Ухвалою господарського суду Хмельницької області від 3 лютого 2015 року (а.с. 38-41) визнано вимоги Товариства з обмеженою відповідальністю «Мрія Центр» (надалі - Заявник) до Товариства з обмеженою відповідальністю «Октянт-центр» (надалі - Боржник) в розмірі 2 162 218 грн. 63 коп., з яких 1 218 грн. судовий збір, 2 161 000 грн. основна заборгованість.

Зобов'язано розпорядника майна включити вимоги Заявника до Боржника у реєстр вимог кредиторів Боржника відповідно до визначеної статтею 45 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», зокрема 1 218 грн. - до вимог, які підлягають погашенню в першу чергу, 2 161 000 грн. до вимог, які підлягають погашенню в четверту чергу.

Не погоджуючись із прийнятою ухвалою, Боржник звернувся до Рівненського апеляційного господарського суду України з апеляційною скаргою (а.с. 49-52), в якій просить ухвалу скасувати та прийняти нове рішення, яким відмовити в задоволенні заяви Заявника з грошовими вимогами до боржника в сумі 2 162 218 грн..

Апеляційна скарга мотивована тим, що дана ухвала винесена з порушенням норм матеріального та процесуального права. Крім того, Боржник як на підставу скасування ухвали суду посиляється на те, що самого договору поставки № 1/2011 від 1 вересня 2011 року Заявник не подає, натомість Заявник надає суду незавірені належним чином копії видаткових накладних № 581 від 28 грудня 2011 року (на суму 189 600 грн.) та № 582 від 29 грудня 2011 року (на суму 171 400 грн.), які підписані лише представником Заявника, а відтак, як зауважує Заявник, відсутні підстави вважати, що Боржник отримав товар, оскільки Договір поставки № 1/2011 від 1 вересня 2011 року не укладався.

Ухвалою Рівненського апеляційного господарського суду від 24 лютого 2015 року (а.с. 47) було прийнято апеляційну скаргу Заявника до провадження та призначено розгляд скарги на 11 березня 2015 року на 15 годину 30 хвилин.

Розпорядженням голови Рівненського апеляційного господарського суду від 10 березня 2015 року в справі № 924/159/14 (а.с. 63), з підстав, вказаних у даному розпорядженні, були внесені зміни до складу колегії суддів, окрім заміни головуючого судді, визначивши колегію суддів у складі: головуєчий суддя Васишин А.Р., суддя Дем'янчук Ю.Г., суддя Філіпова Т.Л..

Арбітражний керуючий (Сибаль А.М.) подав відзив на апеляційну скаргу (а.с. 64-65) в якому, з підстав вказаних у даному відзиві, просить суд скасувати ухвалу господарського суду першої інстанції в частині визнання вимог Заявника в сумі 1 411 000 грн. та у зазначеній сумі грошові вимоги Заявника відхилити.

Ухвалою Рівненського апеляційного господарського суду від 11 березня 2015 року (а.с. 70), з підстав, висвітлених у даній ухвалі, було відкладено розгляд апеляційної скарги на 30 березня 2015 року на 14 годину 40 хвилин.

Заявником в судовому засіданні було подано копію договору поставки № 12/434-2011-Т від 26 грудня 2011 року, котра відповідно до вимог пункту 2.1.1 Інструкції з діловодства в господарських судах було долучено до матеріалів справи в судовому засіданні (після завершення судового засідання дані документи були зареєстровані службою діловодства під реєстраційним № 8076/15 в базі даних Діловодство спеціалізованого суду).

В судовому засіданні від 30 березня 2015 року Боржник підтримав доводи, висвітлені у апеляційній скарзі та просив суд скасувати ухвалу місцевого господарського суду і прийняти нове рішення, котрим відхилити грошові вимоги Заявника до Боржника.

В судовому засіданні від 30 березня 2015 року Арбітражний керуючий підтримав доводи висвітлені ним у відзиві на апеляційну скаргу та вважає, що ухвалу господарського суду першої інстанції слід скасувати в частині визнання вимог Заявника в сумі 1 411 000 грн. та у зазначеній сумі грошові вимоги Заявника відхилити.

В судовому засіданні від 30 березня 2015 року представник Кредитора заперечив проти доводів, висвітлених в апеляційній скарзі Боржника, та вважає ухвалу місцевого господарського суду законною та обґрунтованою.

Заслухавши пояснення представників Заявника, Боржника, Кредитора та Арбітражного керуючого, розглянувши матеріали та обставини справи, апеляційну скаргу, відзив на апеляційну скаргу, перевіrivши юридичну оцінку обставин справи та повноту їх встановлення, дослідивши правильність застосування місцевим господарським судом при винесенні ухвали норм матеріального

та процесуального права, колегія суддів Рівненського апеляційного господарського суду дійшла висновку, що апеляційну скаргу Боржника слід задоволити частково, а оскаржувану ухвалу господарського суду Хмельницької області скасувати та прийняти нове рішення, виходячи з наступного.

Ухвалою господарського суду Хмельницької області від 24 липня 2014 року (суддя Яроцький А.М.) за результатами підготовчого засідання було: порушено провадження у справі про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «Октант-Центр» (надалі - Боржник), визнано грошові вимоги ініціюючих кредиторів до боржника в загальній сумі 789 819 грн. 70 коп.; здійснено оприлюднення на офіційному веб-сайті Вищого господарського суду України оголошення про порушення господарським судом Хмельницької області справи № 924/159/14 про банкрутство Боржника; визнано вимоги ініціюючих кредиторів: ОСОБА_1 в сумі 399 464 грн. 42 коп., ОСОБА_7 в сумі 88 969 грн. 17 коп., Національної акціонерної компанії «Укراгролізінг» в сумі 301 386 грн. 11 коп..

Постановою Рівненського апеляційного господарського суду від 15 вересня 2014 року (судді: Бригинець Л.М - головуючий, Мельник О.В., Грязнов В.В.) ухвалу господарського суду від 24 липня 2014 року залишено без змін із тих же підстав.

Постановою Вищого господарського суду України від 29 жовтня 2014 року касаційну скаргу Боржника задоволено частково. Постанову Рівненського апеляційного господарського суду від 15 вересня 2014 року в справі № 924/159/14 змінено та викладено пункт 3 її резолютивної частини в наступній редакції: " 3. Визнати безспірні грошові вимоги ініціюючого кредитора гр. ОСОБА_1 до боржника в сумі 399 464,42 грн." В решті постанову апеляційного господарського суду залишено без змін.

18 серпня 2014 року на адресу суду надійшла заява Заявника з доданими до неї документами (а.с. 1) в обґрунтування обставин, наведених у заяві, з кредиторськими вимогами до Боржника в розмірі 1 800 000 грн. по Договору № 1/2011 про виконання робіт з обробки землі від 1 вересня 2011 року та з грошовими вимогами на суму 361 000 грн. по Договору поставки № 1/2011 від 1 вересня 2011 року. Вказану заяву місцевим господарським судом було призначено до розгляду на дату визначену для проведення попереднього засідання.

З доказів, доданих до заяви вбачається, що 1 вересня 2011 року між Заявником та Боржником укладено договір № 1/2011 про виконання робіт з обробки землі (надалі - Договір; а.с. 2-3).

Згідно пункту 1.1 Договору: в порядку та на умовах, визначених цим Договором, Заявник зобов'язався виконати роботи по обробці ґрунту, наведені у пункті 1.1.1 цього Договору за завданням Боржника, на земельних угіддях, що належать Боржнику на законних підставах, а Боржник зобов'язався прийняти від Заявника та оплатити належним чином виконані ним роботи..

Відповідно до пункту 3.1 Договору, Заявник розпочинає роботи не пізніше 10 вересня 2011 року і виконує їх в повному обсязі до 31 грудня 2012 року.

Як визначено пунктами 4.1 та 4.2 Договору: загальна вартість Договору становить 3 602 700 грн., в тому числі ПДВ - 20 %; Боржник сплачує виконавцю загальну вартість робіт - до 31 грудня 2012 року.

Пунктом 8.1 Договору визначено, що: даний Договір набирає чинності з моменту його підписання сторонами і укладається на термін, необхідний для реалізації його предмету і діє до завершення розрахунків між сторонами.

На виконання умов вищевказаного Договору Заявником було виконано роботи з дискування, що підтверджується копіями первинних облікових документів (а.с. 4-5), доданими до матеріалів справи, а саме: актом виконання робіт (надання послуг) № 230 від 1 жовтня 2011 року на суму 375 000 грн.; актом виконання робіт (надання послуг) № 231 від 12 жовтня 2011 року на суму 375 000 грн.. Дані акти засвідчені підписами Боржника та Заявника та скріплені печаткою Заявника.

Також, Заявником в заяві про грошові вимоги до Боржника було зазначено про акт виконання робіт (надання послуг) № 374 від 30 листопада 2011 року на суму 1 050 000 грн.. Однак даний акт до матеріалів справи не подано.

Заявником на підтвердження підписання ата № 374 від 30 листопада 2011 року на суму 1 050 000 грн., було подано лист Боржника від 7 лютого 2012 року № 36 (а.с. 6) адресований Заявнику, котрим Боржник зазначає, що йому помилково були надані документи від Заявника, а саме два акта виконаних робіт (№ 230 від 1 жовтня 2011 року та № 231 від 12 жовтня 2011 року) кожний з котрих на суму 375 000 грн. та акт № 374 від 30 листопада 2011 року на суму 1 050 000 грн, які Боржник підписав, тобто дискування, згідно наданих Заявником актів було виконано на загальну суму 1 800 000 грн. (1 500 000 грн. без ПДВ), одночасно Боржник зазначив, що ним фактично здисковано 1707 га. - перша операція та 1048 га - друга операція на загальну суму 613 750 грн., з причин відсутності з боку Заявника на період дискування техніки. Саме тому даним листом Боржник просив Заявника усунути невідповідність в актах виконаних робіт.

Крім того, Заявник стверджує, що ним було поставлено для Боржника пшеницю третього класу в кількості 180,5 тонн на підставі договору поставки № 1/2011 від 1 вересня 2011 року.

При цьому, в підтвердження факту поставки пшениці (згідно укладеного договору поставки від 1 вересня 2011 року № 1/2011), Заявником було подано видаткову накладну № 581 від 28 грудня 2011 року на суму 189 600 грн. із зазначенням в ній «Договір № 1/2011 від 1 вересня 2011 року» та видаткову накладну № 582 від 29 грудня 2011 року на суму 171 400 грн. із зазначенням в ній «Договір № 1/2011 від 1 вересня 2011 року» (а.с. 11, 13).

Дослідивши видаткові накладні колегія суду зазначає, що останні не містять як підпису уповноваженої особи, котра отримала товар зі сторони Боржника так і відтиску його печатки, а містять лише підпис та відтиск печатки Заявника.

Заявник в підтвердження дійсності факту поставки пшениці 3 класу та надання послуг для Боржника надав копії податкових декларацій з ПДВ (а.с. 7-9; 12, 14), а саме: податкова декларація № 3/2 від 1 жовтня 2011 року на суму 375 000 грн. (ПДВ - 62 500 грн.); податкова декларація № 4/2 від 12 жовтня 2011 року на суму 375 000 грн. (ПДВ - 62 500 грн.); податкова декларація № 7/2 від 30 листопада 2011 року на загальну суму 1 050 000 грн. ПДВ - 175 000), а також податкова декларація № 38/2 від 28 грудня 2011 року на суму 189 600 грн. (ПДВ - 31 600); податкова декларація № 39/2 від 29 грудня 2011 року на суму 171 400 грн. (ПДВ - 28 566 грн. 67 коп.).

Заявник стверджує, що підписані зі сторони Заявника договір поставки № 1/2011 від 1 вересня 2011 року, видаткова накладна № 581 від 28 грудня 2011 року на суму 189 600 грн., видаткова накладна № 582 від 29 грудня 2011 року були передані представнику Боржника Підкоморному Є.С. для належного підписання, однак останні Заявнику повернуті не були.

Заявник вважаючи існуючим невиконання Боржником обов'язку щодо оплати Заявнику за отриману продукцію (пшеницю) та виконані роботи, Боржник звернувся із заявою про визнання конкурсних кредиторських вимог до Боржника в розмірі 2 161 000 грн..

Колегія суду розглянувши заяву Заявника в контексті доданих до неї в підтвердження своїх грошових зобов'язань доказів, зазначає наступне.

Як визначено абзацом 7 статті 1 Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом", конкурсні кредитори це кредитори за вимогами до боржника, які виникли до порушення провадження у справі про банкрутство і виконання яких не забезпечено заставою майна боржника.

Як визначено частинами 1, 2 статті 23 Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом": конкурсні кредитори за вимогами, які виникли до дня порушення провадження у справі про банкрутство, зобов'язані подати до господарського суду письмові заяви з вимогами до боржника, а також документи, що їх підтверджують, протягом тридцяти днів від дня офіційного оприлюднення оголошення про порушення провадження у справі про банкрутство; відлік, строк на заявлення грошових вимог кредиторів до боржника починається з

дня офіційного оприлюднення оголошення про порушення провадження у справі про банкрутство; зазначений строк є граничним і поновленню не підлягає.

Згідно частини 5 статті 23 Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом", розпорядник майна боржника не пізніше ніж на десятий день з дня, наступного після закінчення встановленого частиною першою цієї статті строку, з урахуванням результатів розгляду вимог кредиторів боржником повністю або частково визнає їх або відхиляє з обґрунтуванням підстав визнання чи відхилення, про що письмово повідомляє заявників і господарський суд, а також подає до суду письмовий звіт про надіслані всім кредиторам боржника повідомлення про результати розгляду грошових вимог та їх отримання кредиторами разом з копіями повідомлень про вручення поштового відправлення та описів вкладення в поштове відправлення або інших документів, що підтверджують надсилання повідомлення кредиторами.

Відповідно до частини 4 статті 23 Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом": особи, вимоги яких заявлені після закінчення строку, встановленого для їх подання, або не заявлені взагалі, не є конкурсними кредиторами, а їх вимоги погашаються в шосту чергу в ліквідаційній процедурі.

Частиною 2 статті 25 Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом" визначено, що: у попередньому засіданні господарський суд розглядає всі вимоги кредиторів, у тому числі щодо яких були заперечення боржника і які не були внесені розпорядником майна до реєстру вимог кредиторів, а також ті, що визнані боржником та внесені розпорядником майна до реєстру вимог кредиторів; за наслідками розгляду зазначених заяв господарський суд ухвалою визнає чи відхиляє (повністю або частково) вимоги таких кредиторів.

Статтею 45 Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом" визначено черговість задоволення вимог кредиторів, а саме передбачено, що: у першу чергу задовольняються вимоги на оплату судового збору; у четверту чергу задовольняються вимоги кредиторів, не забезпечені заставою, у тому числі і вимоги кредиторів, що виникли із зобов'язань у процедурі розпорядження майном боржника чи в процедурі санації боржника; у шосту чергу задовольняються інші вимоги.

З врахуванням вищеописаного та в розрізі приписів законодавства України про банкрутство, колегія суду констатує, що докази повного виконання вимог Заявника в матеріалах справи відсутні, з огляду на що зазначає наступне.

Відповідно до пункту 1 частини 2 статті 175 Господарського кодексу України: майнові зобов'язання, які виникають між учасниками господарських відносин, регулюються Цивільним кодексом України з урахуванням особливостей, передбачених Господарським кодексом України.

Змістом статей 11 та 509 Цивільного кодексу України визначено, що: в силу зобов'язання боржник зобов'язаний вчинити на користь кредитора певну дію, в тому числі сплатити борг, а кредитор має право вимагати від боржника виконання його обов'язку, тобто сплати боргу.

Відповідно до статті 174 Господарського кодексу України: господарські зобов'язання можуть виникати, зокрема, з господарського договору та інших угод, передбачених законом, а також з угод, не передбачених законом, але таких, які йому не суперечать.

Згідно статті 526 Цивільного кодексу України, зобов'язання повинні виконуватись належним чином і в установлений строк.

Положенням статті 193 Господарського кодексу України визначено, що: одностороння відмова від виконання зобов'язання і одностороння зміна умов договору не допускається.

Пунктом 3 статті 3 та статтею 627 Цивільного кодексу України закріплено принцип свободи договору, який передбачає, що сторони є вільними в укладенні договору, виборі контрагента та визначенні умов договору з урахуванням вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, звичаїв ділового обороту, вимог розумності та справедливості.

Частиною 1 статті 612 Цивільного кодексу України встановлено, що: боржник вважається таким, що прострочив, якщо він не приступив до виконання зобов'язання або не виконав його у строк, встановлений договором або законом.

Відповідно до статті 712 Цивільного кодексу України: за договором поставки продавець (постачальник), який здійснює підприємницьку діяльність, зобов'язується передати у встановлений строк (строки) товар у власність покупця для використання його у підприємницькій діяльності або в інших цілях, не пов'язаних з особистим, сімейним, домашнім або іншим подібним використанням, а покупець зобов'язується прийняти товар і сплатити за нього певну грошову суму; до договору поставки застосовуються загальні положення про купівлю-продаж, якщо інше не встановлено договором, законом або не впливає з характеру відносин сторін.

Згідно зі статтею 655 Цивільного кодексу України: одна сторона - продавець передає або зобов'язується передати майно (товар) у власність другій стороні (покупцеві), а покупець приймає або зобов'язується прийняти майно (товар) і сплатити за нього певну грошову суму.

Нормою частини 1 статті 692 Цивільного кодексу України визначено, що: покупець зобов'язаний оплатити товар після його прийняття або прийняття товаророзпорядчих документів на нього, якщо договором або актами цивільного законодавства не встановлений інший строк оплати товару.

Згідно з частиною 2 статті 530 Цивільного кодексу України: якщо строк (термін) виконання боржником обов'язку не встановлений або визначений моментом пред'явлення вимоги, кредитор має право вимагати його виконання у будь-який час; боржник повинен виконати такий обов'язок у семиденний строк від дня пред'явлення вимоги, якщо обов'язок негайного виконання не впливає із договору або актів цивільного законодавства.

Відповідно до пункту 1 статті 692 Цивільного кодексу України: покупець зобов'язаний оплатити товар після його прийняття або прийняття товаророзпорядчих документів на нього, якщо договором або актами цивільного законодавства не встановлений інший строк оплати товару.

Як вбачається з статті 693 Цивільного кодексу України: якщо договором встановлений обов'язок покупця частково або повністю оплатити товар до його передання продавцем (попередня оплата), покупець повинен здійснити оплату в строк, встановлений договором купівлі-продажу, а якщо такий строк не встановлений договором, - у строк, визначений відповідно до статті 530 цього Кодексу.

Колегія суддів дослідивши кредиторські вимоги Заявника в площині доказів, доданих до заяви та наявних у матеріалах справи, в правовому полі вищезазначених діючих норм, котрі регулюють відносини в процесі порушення провадження в справі про банкрутство та котрі, регулюють відносини з приводу виконання договірних зобов'язань в контексті заперечень та доводів, наведених Боржником в апеляційній скарзі, зазначає наступне.

Судова колегія констатує, що кредитори, заявляючи грошові вимоги до боржника, **мають підтверджувати свої вимоги або первинними документами (угодами, товарно-транспортними накладними, рахунками, платіжними документами, актами виконаних робіт, тощо), що свідчать про наявність цивільно-правових відносин між сторонами та підтверджує факт заборгованості боржника перед кредитором,** або рішенням юрисдикційного органу, до компетенції якого віднесено вирішення такого спору.

Відповідно до статей 34, 43 Господарського процесуального кодексу України: докази подаються сторонами та іншими учасниками судового процесу; обставини справи, які відповідно до законодавства повинні бути підтверджені певними засобами доказування, не можуть підтверджуватися іншими засобами доказування; господарський суд оцінює докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному і об'єктивному розгляді в судовому процесі всіх обставин справи в їх сукупності, керуючись законом; ніякі докази не мають для господарського суду заздалегідь встановленої сили; визнання однією стороною фактичних даних і обставин, якими інша сторона обґрунтовує свої вимоги або заперечення для господарського суду не є обов'язковим.

Судом враховано, що 16 вересня 2014 року розпорядником майна подано реєстр вимог кредиторів Боржника (4 грудня 2014 року надано уточнений реєстр вимог кредиторів) та повідомлення про результат розгляду заяви про грошові вимоги від 1 вересня 2014 року № 85 (а.с. 16), в яких сума визнаних грошових вимог Заявником становить 750 000 грн., оскільки вказана заборгованість підтверджена двосторонніми актами виконаних робіт.

18 серпня 2014 року на адресу суду надійшла заява Заявника з кредиторськими вимогами до Боржника в розмірі 2 161 000 грн., мотивована наявністю існуючого грошового зобов'язання Боржника в підтвердження чого було додано копію договору № 1/2011 від 1 вересня 2011 року про виконання робіт з обробки землі (а.с. 2-3).

Заявником в обґрунтування підставності своїх кредиторських вимог було долучено до матеріалів справи копії первинних доказів, а саме: акти виконання робіт (надання послуг) № 230 від 1 жовтня 2011 року та № 231 від 12 жовтня 2011 року; видаткова накладна № 581 від 28 грудня 2011 року на суму 189 600 грн.; видаткова накладна № 582 від 29 грудня 2011 року на суму 171 400 грн.. Також, Заявником було подано податкові накладні з ПДВ № 3/2 від 1 жовтня 2011 року, № 4/2 від 12 жовтня 2011 року, № 7/2 від 30 листопада 2011 року, № 38/2 від 28 грудня 2011 року, № 39/2 від 29 грудня 2011 року.

Дослідивши даний Договір апеляційний господарський суд констатує, що між Заявником та Боржником був укладений Договір, який породжує певні обов'язки, а надані Заявником докази свідчать про те, що сторони погодили його умови, тобто на підставі даного Договору у Боржника виникли майнові зобов'язання перед Заявником з оплати вартості послуг, а у останнього виникло право вимоги виконання такої оплати.

Колегія суду дослідивши Договір зазначає, що Заявник зобов'язався виконати роботи по обробці ґрунту за завданням Боржника, на земельних угіддях, що належить останньому на законних підставах, а Боржник зобов'язався прийняти від Заявника та оплатити належним чином виконані ним роботи.

На підтвердження виконання Заявником умов Договору Заявником було надано копії двосторонніх актів виконання робіт (надання послуг) № 230 від 1 жовтня 2011 року на суму 375 000 грн. та № 231 від 12 жовтня 2011 року на суму 375 000 грн., а всього на суму 750 000 грн..

Заявник стверджує, що на виконання умов вищевказаного Договору, ним також було виконано роботи з дискування згідно акту виконання робіт (надання послуг) № 374 від 30 листопада 2011 року на суму 1 050 000 грн. (підписаний примірник, як зазначає Заявник, Боржником не повернуто).

Водночас, колегія суду зауважує, що відсутність в матеріалах справи акта виконання робіт (надання послуг) № 374 від 30 листопада 2011 року на суму 1 050 000 грн., позбавляє суд процесуальної можливості дослідити даний доказ на предмет його дійсності та виникнення господарських зобов'язань на його підставі в сумі 1 050 000 грн.. При цьому, суд констатує, що дані акти є первинними доказами в розумінні діючого законодавства України, котрими кредитори мають підтверджувати свої вимоги і констатує відсутність іншої підстави (судового рішення).

Водночас, як вказує Заявник, вищевказані господарські операції відображено також у податкових накладних Заявника, а саме: № 3/2 від 1 жовтня 2011 року на суму 375 000 грн. (ПДВ - 62 500); № 4/2 від 12 жовтня 2011 року на суму 375 000 грн. (ПДВ - 62 500); № 7/2 від 30 листопада 2011 року на суму 1 050 000 грн. (ПДВ - 175 000), а всього на загальну суму 1 800 000 грн..

При цьому, суд констатує, що податкова накладна виписується самим Заявником і не відноситься діючим законодавством України документів, котрими кредитори підтверджують свої вимоги. Водночас, суд констатує відсутність доказів оплат по вищевказаному Договору.

Відповідно, оцінивши усі вищеописані докази, Рівненський апеляційний господарський суд приходить до висновку, що вимоги Заявника про визнання грошових вимог за Договором (про виконання робіт з обробки землі від 1 вересня 2011 року) підлягають визнанню частково в сумі 750 000 грн., та зобов'язує Розпорядника майна включити грошові вимоги в розмірі 750 000 грн. у реєстр

вимог кредиторів, а саме в четверту чергу. Вимоги про визнання зоборгованості по Договору в розмірі 1 050 000 грн. суд відхиляє.

Окремо від укладеного Договору, на підставі котрого стягувалася вищезазначена зоборгованість в сумі 750 000 грн., Заявник стверджує про поставку Боржнику пшениці третього класу в кількості 180,5 тонн, в підтвердження чого надає видаткову накладну № 581 від 28 грудня 2011 року на суму 189 600 грн. та видаткову накладну № 582 від 29 грудня 2011 року на суму 171 400 грн., які не підписані та не скріплені печаткою зі сторони Боржника, а також податкову накладну № 38/2 від 28 грудня 2011 року на суму 189 600 грн. та податкову накладну № 39/2 від 29 грудня 2011 року на суму 171 400 грн.. Відповідно, Заявник зазначає, що ним було поставлено товару (пшениці) на загальну суму 361 000 грн..

Відповідно, суд констатує факт того, що по вищевказаних операціях сторонами також не подано (в розумінні діючого Законодавства України) належно оформлених первинних документів, котрими кредитор має підтверджувати свої вимоги.

Також, Заявником було долучено до матеріалів справи довіреність АПН № 088956 на отримання ТМЦ - "Зерно" в кількості 200 тон (а.с. 13).

Як доказ виникнення даної господарської операції та її виконання заявником було додано Розшифровку податкових зобов'язань та податкового кредиту в розрізі контрагентів (Д 5) за грудень 2011 року Боржника (а.с. 34), ду відповідно до Розділу 2. Податковий кредит Боржником було включено за вказаний період суму ПДВ - 60 166 грн., яка виникла із операції з постачальником: податковий номер 14404319047) в період - грудень 2011 року з операції (без ПДВ) на суму 300 833 грн. 33 коп., а всього сума наданої послуги з ПДВ по даному контрагенту становить 361 000 грн..

Дана операція, зазначена в Додтку № 5 за грудень 2011 року, як зазначає Заявник, виникла внаслідок надання Заявником послуг з постачання пшениці, котра відображена у вищезазначених первинних документах, які не підписані Боржником (видаткова накладна № 581 від 28 грудня 2011 року на суму 189 600 грн. та видаткова накладна № 582 від 29 грудня 2011 року на суму 171 400 грн.; а.с. 11, 13).

При цьому, суд знову ж таки констатує, що дані докази не є первинними документами, котрими кредитор має підтверджувати свої вимоги.

Водночас, колегія суду наголошує на тому, що Вищим господарським судом України в інформаційному листі від 17 липня 2012 року за № 01-06/928/2012 "Про практику застосування Вищим господарським судом України у розгляді окремих норм матеріального права" визначено, що підписання покупцем видаткової накладної, яка є первинним документом у розумінні Закону України "Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні" і яка відповідає вимогам, зокрема, статті 9 названого Закону та Положення про документальне забезпечення записів у бухгалтерському обліку, яка фіксує факт здійснення господарської операції і встановлення договірних відносин, і є підставою виникнення обов'язку щодо здійснення розрахунків за отриманий товар.

Колегія суду звертає увагу на те, що, статтею 9 закону України "Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні" передбачено, що: первинний документ - документ, який містить відомості про господарську операцію та підтверджує її здійснення; підставою для бухгалтерського обліку господарських операцій є первинні документи, які фіксують факти здійснення господарських операцій; первинні документи повинні бути складені під час здійснення господарської операції, а якщо це неможливо - безпосередньо після її закінчення; для контролю та впорядкування оброблення даних на підставі первинних документів можуть складатися зведені облікові документи; первинні та зведені облікові документи можуть бути складені на паперових або машинних носіях і повинні мати такі обов'язкові реквізити: назву документа (форми); дату і місце складання; назву підприємства, від імені якого складено документ; зміст та обсяг господарської операції, одиницю виміру господарської операції; посади осіб, відповідальних за здійснення господарської операції і правильність її оформлення; особистий підпис або інші дані, що дають змогу ідентифікувати особу, яка брала участь у здійсненні господарської операції.

Водночас, в порушення вимог законодавства, подані Заявником в обґрунтування своїх грошових вимог, первинні документи взагалі не містять ані підпису уповноваженої особи, ані відтиску печатки, ані зазначення прізвища уповноваженої особи на отримання товару, з огляду на долучену Заявником до матеріалів справи довіреність.

Крім того, згідно доданого до матеріалів справи (за твердженням Заявника, укладеного договору поставки № 12/434-2011-Т від 26 грудня 2011 року), а саме пункту 2.1 цього Договору яким передбачено проведення Покупцем самостійно безготівково на банківський рахунок Постачальника грошових коштів на умовах 100 % попередньої оплати. Що опосередковано вказує на те, що з огляду на відсутність попередньої оплати про не здійснення операцій за даним договором.

Поряд з тим, Рівненський апеляційний суд констатує, що виписані податкові накладні засвідчують лише факт про відображення Заявником господарської операції (виконання робіт з обробітку землі) саме у податковій звітності Заявника, водночас, дані документи не є первинними доказами, котрі засвідчують факт здійснення господарської операції відповідно до статі 1 Закону України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність» так як і не є первинними документами що свідчать про наявність цивільно-правових відносин між сторонами та підтверджує факт заборгованості боржника перед кредитором, а тому, подання Заявником на підтвердження своїх грошових вимог, в частині поставки пшениці на суму 361 000 грн. (та вищеописаного виконання робіт на суму 1 500 000 грн.) лише документів, що стосуються податкової звітності Боржника за відсутності первинних документів, позбавляє суд процесуальної можливості дослідити факт дійсності даної господарської операції (поставки пшениці) та відповідно факт існування господарських відносин, з огляду на те, що дана справа стосується саме факту виникнення господарських відносин та саме на підставі господарських документів, а не факт виникнення відносин з приводу ведення податкової звітності.

Враховуючи усе вищевстановлене в даній судовій постанові, вимоги Заявника в частині стягнення основного боргу за поставку пшениці в сумі 361 000 грн. слід відхилити.

Окрім того, з матеріалів справи вбачається, що за звернення до суду з заявою про грошові вимоги до боржника Заявником було сплачено 1 218 грн. судового збору, що підтверджується платіжним дорученням № 854 від 27 березня 2014 року.

При цьому, колегія суду звертає увагу, що пунктом 4.11 Постанови Пленуму Вищого господарського суду України "Про деякі питання практики застосування розділу VI Господарського процесуального кодексу України" від 21 лютого 2013 року № 7 передбачено, що: розподіл сум судового збору (так само як й інших судових витрат) у непозовному провадженні, як-то у справах про банкрутство, про оскарження рішень третейських судів та про видачу виконавчих документів на примусове виконання рішень третейських судів тощо, здійснюється, оскільки інше не передбачено законом, за загальним правилом статті 49 Господарського процесуального кодексу України.

У зв'язку з розглядом заяви Заявника та визнанням вимог Заявника частково, а саме у розмірі 750 000 грн. 00 коп., колегія суду керуючись статтею 49 Господарського процесуального кодексу України в площині пункту 4.11 Постанови Пленуму Вищого господарського суду України "Про деякі питання практики застосування розділу VI Господарського процесуального кодексу України" від 21 лютого 2013 року № 7, вважає за належне віднести до грошових вимог Заявника, які підлягають погашенню в першу чергу 422 грн. 72 коп. судового збору, сплаченого згідно квитанції від 24 березня 2014 року за подання заяви до місцевого господарського суду. Вимоги в частині визнання судових витрат в розмірі 795 грн. 28 коп. відхилити.

З огляду на усе зазначене вище Рівненський апеляційний господарський приходить до висновку про наявність законних підстав для визнання грошових вимог Заявника та включення їх в реєстр вимог кредиторів, відповідно до черговості визначеної саме статтею 45 Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом".

Відповідно, Рівненський апеляційний господарський суд визнає доводи Боржника в частині відхилення грошових щодо стягнення заборгованості за поставлений товар в розмірі 361000 грн. та

за виконані роботи по Догоовру в розмірі 1500000 грн. правомірними та обґрунтованими.

Враховуючи усе вищевказане в даній судовій постанові Рівненський апеляційний господарський суд констатує неповне з'ясування місцевим господарським судом обставин, що мають значення для справи, та як наслідок невідповідність висновків, викладених в ухвалі місцевого господарського суду обставинам справи. Дане, в свою чергу, в силу дії пунктів 1, 3 частини 1 статті 104 Господарського процесуального кодексу України є підставою для скасування даної ухвали.

З урахуванням усього вищевказаного, суд апеляційної інстанції задовольняє апеляційну скаргу Боржника частково, скасовує ухвалу суду першої інстанції та приймає нове рішення, яким визнає грошові вимоги Заявника до Боржника в розмірі 750 422 грн., з яких 750 000 грн. основна заборгованість та 422 грн. 72 коп. судовий збір. Вимоги Заявника в частині стягнення основного боргу в сумі 1 411 000 грн. 00 коп. та 795 грн. 28 коп. судового збору суд відхилив.

Керуючись статтями 1, 23, 45 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом», статтями 49, 99, 101, 103-105, 106 Господарського процесуального кодексу України, суд -

ПОСТАНОВИВ:

1. Апеляційну скаргу Товариства з обмеженою відповідальністю "Октант-центр" - задоволити частково.

2. Ухвалу господарського суду Хмельницької області від 03 лютого 2015 року в справі № 924/159/14 - скасувати.

3. Прийняти нове рішення, яким:

"1. Визнати вимоги Товариства з обмеженою відповідальністю "Мрія центр" (Тернопільська область, Гусятинський район, с. Васильківці вул. Незалежності, 68 А, код ЄДРПОУ 14040434) до Товариства з обмеженою відповідальністю "Октант Центр" (м. Хмельницький, вул. Озерна, 20, код 30145299) в розмірі 750 422 грн. 72 коп., з яких 422 грн. 72 коп. судовий збір та 750 000 грн. 00 коп. основна заборгованість.

Вимоги Товариства з обмеженою відповідальністю "Мрія центр" до Товариства з обмеженою відповідальністю "Октант Центр" в частині основного боргу в сумі 1 411 000 грн. 00 коп. та 795 грн. 28 коп. судового збору - відхилити.

2. Зобов'язати Розпорядника майна - включити вимоги Товариства з обмеженою відповідальністю "Мрія центр" до Товариства з обмеженою відповідальністю "Октант Центр" (м. Хмельницький, вул. Озерна, 20, код 30145299) у реєстр вимог кредиторів боржника відповідно до черговості визначеної статтею 45 Закону України "Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом", зокрема 422 грн. 72 коп. - до вимог, які підлягають погашенню в першу чергу та 750 000 грн. 00 коп. - до вимог, які підлягають погашенню в четверту чергу".

4. Постанова набирає законної сили з дня її прийняття.

5. Постанову апеляційної інстанції може бути оскаржено у касаційному порядку протягом двадцяти днів з дня набрання постановою апеляційного господарського суду законної сили.

6. Справу № 924/159/14 повернути господарському суду Хмельницької області.

Головуючий суддя

Василишин А.Р.

Суддя

Демянчук Ю.Г.

Суддя

Філіпова Т.Л.